

de, og det giver naturligvis anledning til en god debat.

Når vi taler om dansk statsborgerskab, så ser Fremskridtspartiet dansk statsborgerskab som et stykke guldrandet papir; man får, et stykke papir, der betyder, at man resten af sit liv er dansker, og at éns efterkommere i kommende generationer bliver danskere.

Derfor skal et dansk statsborgerskab ikke bare udleveres, det skal ikke bare gives til hvem som helst, der søger det. Der skal være nogle kriterier for, hvordan man får dansk statsborgerskab. Der er i dag indgået en aftale mellem visse partier i Folketinget om, hvad det er for kriterier, der skal være opfyldt; men det er ikke kriterier, som Folketinget har fastsat, og det betyder, at store dele af Folketingets partier slet ikke har været med til at fastsætte disse kriterier. Det finder vi selvfølgelig ganske uhensigtsmæssigt.

Men hvad er det, Fremskridtspartiet foreslår i beslutningsforslagene?

Ja, det ene er, at de, der søger om dansk statsborgerskab, skal have nogle sproglige færdigheder. Det synes vi egentlig er rimeligt, for når man har dansk statsborgerskab, må man kunne klare sig på dansk i skrift og i tale. Det er ikke et spørgsmål om – som nogle, der prøver på at afvise forslaget med den begrundelse, har været inde på – at man skal kunne dansk lige så perfekt som dem, der har dansk som modersmål. Det står der ikke i forslaget. Tværtimod fremgår det klart og tydeligt af forslaget, at de pågældende i dagliglivets væsentlige forhold skal kunne klare sig i et acceptabelt omgangssprog med personer, der behersker dansk på modersmålsniveau. Det er det, der står i forslaget, så overdrivelsen fra ordførerne for at få lov til at sige nej til den del af forslaget er ikke rimelig, og den er forkert.

Så stiller vi forslag om, at man udvider den periode, der i dag er gængs, før man kan søge om dansk statsborgerskab. Den er nu på 7 år, og vi foreslår, man udvider den til 12 år. Og det er ganske enkelt, fordi vi finder, det er rimeligt, at man kan se folk an i en længere periode og se, om de nu også kan og vil indordne sig i det danske samfund og leve op til de spilleregler, der gælder her i samfundet, og om de virkelig mener, at de ønsker at blive danske statsborgere. Derfor denne udvidelse.

Og så er det jo rigtigt, som hr. Søren Søndergaard siger, at der er en graduering, alt efter om det er nordiske statsborgere, EU-borgere eller

indvandrere fra den øvrige verden. Det er jo korrekt. Stod det til Fremskridtspartiet, så havde vi helst set, at man simpelt hen nemt og ubureaukratisk havde en 12-års grænse. Nu vil jeg sige, at tre forskellige åremålssatser jo ikke er det store bureaukrati, men o.k., hr. Søren Søndergaard føler, at det er et stort bureaukrati.

Vi havde i Fremskridtspartiet gerne set en aldersgrænse, men dette forslag har jo før været behandlet i Folketinget, og vi forsøger jævnligt at justere forslaget i forhold til de indvendinger, der kommer fra ordførerne, at imødekomme de indvendinger, der kommer – men selvfølgelig uden at vi taber målet med forslaget – i håb om, at vi hen ad vejen får de pågældende partier til at sige: O.k., nu er forslaget godt nok.

Et andet meget væsentligt kriterium, vi vil lægge ind, er spørgsmålet om kriminalitet. Vi finder simpelt hen ikke, det er rimeligt, at personer, der begår grovere kriminalitet, skal have dansk statsborgerskab. Jeg kan forstå, at der er partier her i Folketinget, der synes, at det er ligegyldigt. Vi har ganske vist i dag nogle regler om, at har man begået grovere kriminalitet, så bliver muligheden for at søge dansk statsborgerskab udsat en anelse; men vi mener, at i det øjeblik man begår kriminalitet, så skal muligheden for at søge dansk statsborgerskab udsættes, og er der tale om grovere kriminalitet, så skal man slet ikke have mulighed for at opnå dansk statsborgerskab.

Det fjerde punkt i forslaget er så et ganske simpelt ønske fra Fremskridtspartiets side om, at de, der søger dansk statsborgerskab, kan klare sig selv økonomisk. Det synes vi er et rimeligt krav at stille til dem, der ønsker at blive danske statsborgere, at de kan forsørge sig selv økonomisk, og at de kan godtgøre, at de kan det.

Så kan der godt være nogen, som hr. Søren Søndergaard siger, der f.eks. har været på B&W Skibsværft og har arbejdet i 11 måneder, så har været arbejdsløs en måned og så arbejder 11 måneder igen – jamen så lad os se på det. Det er ikke det, der skal skille os ad. Det er det, at man i princippet har godtgjort, at man kan forsørge sig selv, der skal være kriteriet.

Med hensyn til det andet forslag, der hedder beslutningsforslag nr. B 40, om en kvoteordning skal jeg sige til fru Pia Kjærsgaard, at det forslag ville være blevet fremsat under alle omstændigheder. Det er nemlig meningen med beslutningsforslag nr. B 40 om en kvoteordning, at vi stadig laver en kvote for dem, der opfylder kriterierne, således at der – efter forslaget her –